

Више нема никакве сумње, и последња нада да ће се предстојећи избори у Демократској странци одвијати и даље по одређеној демократској процедури након усвајања листе предлога за потпредседничка места дефинитивно је ишчилела. Јасно је да је достигнути ниво демократске процедуре у изборима унутар Демократске странке поништен и да је став да ова достигнута демократска традиција треба да се буде шири и у осталим деловима друштва данас звучи испразно и без икаквог стварног садржаја.

И у ранијим изборним циклусима постајао је одлучујући утицај лобирања и диригованог гласања, али је барем поштована елементарна демократска процедура о већем броју кандидата и предлагачком процесу који није био до те мере подложен свемоћном олигархијском лобирању. У овој актуелној кампањи за потпредседничке функције једноставно више не постоји ни досадашње фингирање одређене демократске процедуре. На делу је деловање олигархијских лобија чији је договор о подржавању кандидата за потпредседнике обесмислио сваки покушај да се унутар Демократске странке спроведу непосредни избори на којима би учествовало чланство странке, што би отворило простор за озбиљну демократску и програмску реформу владајуће партије. Не постоји више ни псеудодемократска форма, сада се лобирање и договор делова страначке номенклатуре огољено испољава као неприкосновено и неупитно средство за формирање и обликовање страначких односа. Посебно је питање што се изричито захтевало да се доминантно олигархијско лобирање одвија мимо јавности и у строго затвореном кругу. То је посебан парадокс, јер се Демократска странка на речима непрестано залаже за јачање јавности у раду и развијању критичког дијалога у друштву, али то залагање не важи када су избори у њеним редовима у питању.

Потребно је одржати страначку монолитност по сваку цену и избећи увид јавности у арканске токове страначког функционисања. Чак се инсистирало на што затворенијем вођењу тзв. унутарстраначке кампање као да не живимо у времену све већег утицаја јавности на политички живот.

Пред ову страначку скупштину Демократска странка делује као секташка организација у којој владају правила једнопартијског система. Потребно је одржати страначку монолитност по сваку цену и избећи увид јавности у арканске токове страначког

функционисања. Чак се инсистирало на што затворенијем вођењу тзв. унутарстраначке кампање као да не живимо у времену све већег утицаја јавности на политички живот. Строга затвореност олигархијске кампање само је још један доказ да је Демократска странка изгубила свој основни демократски потенцијал и да се све више претвара у странку одбране статус квоа, а самим тим и искључиве одбране своје владајуће позиције. Више као горка шала звуче речи посланика ДС Срђана Миливојевића: „Ја волим изборе унутар Демократске странке због те неизвесности коју носе, али и због стандарда који намећу осталим учесницима у политичком животу Србије. Ови други избори много су мање неизвесни. Ту се већ годинама зна ко ће победити, Демократска странка наравно.“

Управо је протекла кампања показала да ДС не поставља више демократске стандарде, већ да је учињен велики корак уназад и да је оживљена најгора пракса плебисцитарности и диригованог предлагања и лобирања. Бахатост и цинизам у политици су први знак да се владајућа странка све више затвара у себе и у одбрану постојећег стања јер нема снаге да изађе из свог сигурног забрана у коме ће на основу директива прослеђених општинским одборима обавити то „неизвесно“ гласање као у време постојања ћораве кутије. Сама чињеница да поједини потпредседнички кандидати имају обезбеђену подршку готово свих општинских одбора указује на добро наштимовану и разрађену лобистичку технологију која поништава саму суштину избора јер је на делу својеврсна фарса и принцип аklamације и лобистичког плебисцита. Од демократског процеса и одлучивања није остала ни сенка, само је коначно срушена и распршена нада да је дошло у протеклој деценији до толико потребне демократске измене постојећег тврдокорног страначког обрасца у коме и даље влада неприкосновени принцип вође и подаништва. Напротив, ови предстојећи дириговани делегатски избори у ДС само потврђују победу страначке олигархије која је ову политичку организацију претворила у поуздано средство за обављање не само страначке трговине.

Бахатост и цинизам у политици су први знак да се владајућа странка све више затвара у себе и у одбрану постојећег стања јер нема снаге да изађе из свог сигурног забрана.

Последица оваквог лобистичког договарања је све очитији недостатак критичког дијалога, стратешког мишљења и нових идеја и људи у нашем укупном страначком животу. Иако нас у супротно уверава широко подржана једина кандидаткиња за потпредседницу ДС Јелена Триван. „Једина смо странка која има решење за будућност и политичку стратегију за деценију унапред. Изборно надметање сигурно неће донети немир у редове ДС.“ Међутим из ових ставова можемо видети како функционише преовлађујућа поданичка политичка свест која је у тој мери идеологизована и

посуновраћена да је изгубила сваки контакт са реалним животом. Само је важно да изборно надметање не уноси немир, да се не таласа, да се не чује неки критички или опомињући глас. Јер треба само веровати да мудро и монолитно руководство има стратегију за развој Србије у следећих дест година, а да при томе ту чудотворну политичку панацеју нико до сада није ни видео, а камоли учествовао у демократској расправи о главним стратешким питањима.

Шта је најтежа последица оваквог јаловог идеологизовања? Последице су погубне по сам демократски потенцијал и структуру Демократске странке, али и целог нашег друштва, а огледају се у преовлађујућем потискивању и негирању критичког дијалога, критичке мисли и развоја стварног и комплексног стратешког мишљења. На политичком и страначком попришту остали су само послушници, апаратчици и климоглавци који су увек спремни да подрже и идеолошки образложе сваку мудру и далекосежну одлуку страначког руководства и неприкосновеног страначког вође. Идеолошка униформност несумњиви је знак интелектуалне стагнације, оценио је историчар Х. Т. Ропер, и управо смо сведоци да се у ДС може јасно препознати дубока интелектуална стагнација и то без њеног икаквог јасног идеолошког одређења и усмерења. Јер Демократска странка више нема ни константни идеолошки профил, без обзира на то што њени функционери све чешће говоре о скретању улево или се навикавају да припадају левици. То је занимљив парадокс у нашем политичком животу, да се владајућа странка у којој су сад најбогатији људи одједном окреће левици и идејама социјалне правде. Нема више скретања удесно, већ се владајућа странка позиционира као социјал-демократска иако у стварном политичком и социјалном животу овакво политичко опредељење нема никакво упориште. То је једна у низу политичких маркетиншких акробација јер Демократска странка нема снаге да јасно одреди свој политички профил који би се отворио према идејама социјал-демократије, посебно што и она данас преживљава велику кризу политичког идентитета и тешко проналази одговоре на изазове савременог света.

Зар ико озбиљан може да замисли политичке бароне Демократске странке као припаднике савремене левице. Она данас има веома озбиљан проблем који се састоји у немогућности критичких оријентисаних интелектуалца, којих још увек има у њеним редовима, да покрену озбиљан процес преиспитивања провлађујуће поражавајуће политичке праксе владајуће партије и артикулишу стварну алтернативу као одговор на све веће социјалне и политичке изазове пред којима се Србија данас налази. Све већи број незапослених и сиромашних не представља статистичку чињеницу, већ највећи проблем овог друштва који се не може решавати најављивањем десетогодишње страначке стратегије и диригованим гласањем на изборној скупштини.

Идеолошка униформност несумњиви је знак интелектуалне стагнације, оценио је

историчар Х. Т. Ропер, и управо смо сведоци да се у ДС може јасно препознати дубока интелектуална стагнација и то без њеног икаквог јасног идеолошког одређења и усмерења.

Током ове псеудоизборне кампање у Демократској странци сазнали смо да у њој постоји и десница. И у њу је сврстан кандидат за потпредседничку функцију који нема подршку добро синхронизованих општинских одбора, већ је наступао без покровитељства страначке олигархије која се невољно нашла на левом политичком спектру. Очигледно је да се данас у десницу унутар Демократске странке сврставају они који истрајавају на одбрани и заступању елементарних националних интереса, српског националног идентитета и традиције. Јер Демократска странка се све више приближава концепцијама тзв. грађанских и либерално-демократских кругова који настоје да решавање српског националног питања потисну на маргину, а све у име вођења евро атлантске политике.

Инсистирање на монолитности је први поуздани знак слабости и немоћи једне странке, а не њене снаге и то је право предворје надлазећег изборног пораза, без обзира на то што њени функционери истрајно обећавају нове изборне победе и деценију неприкосновене владавине.